

Mi og halvſjærdſindſtyvende Møde.

Mandagen den 23de Februar 1891, Kl. 1.

Formanden (Høgſbro): Ved Folkeſtingsmanden for Københavns Amts 3dje Valgkreds (Scheel) er modtaget et Andragende fra Danſk Fredsforenings Kreds for Bedøje og Smørum og Omegn om Voldgiftſtraktater. Dette Andragende vil blive tilſtillet Udvalget angaaende Sagen.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eneſte Behandling af Indſtillingen fra Udvalget angaaende Indfødsrets Meddeleſe med Henſyn til de ſamme tilſtillede Andragender.

(Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B.)

Formanden (Høgſbro): Som det vil ſes, er der to Indſtillinger, men efter den ærede Ordførers Begæring vil der blive foretaget delt Afſtemning over den ſidſte Indſtilling Nr. 2, ſaa at den ſidſte Sætning i begge Andragender, for ſaa vidt de paa ny indgives til Indenrigsministeren inden den i Cirkulære af 22de Maj 1885 faſſatte Friſt, bliver afſtemt ſærſilt.

Ordføreren (Bojſen): I de ſenere Aar er det ikke ſjældent hændt, at der til Udvalget om Indfødsrets Meddeleſe er kommet Andragender. Da dette ſynes at ſkulle finde Sted ogſaa for Fremtiden, vil jeg ganſke i Almindelighed bemærke, at Indfødsretsudvalget i ſaa Henſeende maa ſtille ſig ſom andre Udvalg. Finansudvalget og Andragendeudvalget, at hvis Andragendet ikke er forſynet med Dplyſninger om, at det tidligere har været hos vedkommende Miniſter og der faaet Afſlag, gøres der ingen Indſtilling; dernæſt maa Indfødsretsudvalget ogſaa kræve, at Andragendet er tilſtrækkelig oplyſt. Der findes jo et Cirkulære af 22de Maj 1885, ſom er fremkommet ved Forhandling mellem Indenrigsministeren og Rigsdagens Udvalg, og de Dplyſninger,

ſom kræves i dette, maa følge med ethvert Andragende, der indkommer, og det kan naturligtviſe ikke være Opgaven for Rigsdagen at være en Slags frivillig Retshjælp for de Andragere, ſom ikke have givet tilſtrækkelige Dplyſninger. I ſaa Henſeende maa man bede vedkommende Indbringere af Andragender om at paatage ſig den dermed forbundne Ulejlighed.

Der er indkommet tre Andragender til Indfødsretsudvalget. De to første af diſſe ere oplyſte tilſtrækkelig, og Udvalget ſkønner ikke, at diſſe to Andragere ere mindre værdige til Indfødsret end mange af de andre, ſom tidligere have faaet denne Ret meddeelt. Derfor gør Udvalget Indſtilling om, at de henviſes til Indenrigsministeren. Man har ſet de Afſlag, der ere komne fra Indenrigsministeriet, og har deri fundet den Mægteſesgrund, at der ikke foreligger noget om „at Indfødsret er af ſærlig Betydning, nødvendig eller i nogen fremtrædende Grad ønskelig for Andragerne“. Det er Dplyſningaer, ſom ikke kræves i Cirkulæret af 22de Maj 1885, og det er tillige noget, ſom er ganſke udenfor det i den Forſtand, at man har kunnet ønske at danne ſig et Skøn over, hvorvidt vedkommende Andrager var værdig til at ſaa Indfødsret. Man har ved hver Lejlighed erkendt, at hvortil vedkommende vilde bruge ſin Indfødsret, er noget, der maa være Rigsdagen uvedkommende. Dette er ſærlig fremhævet i Betænkningen, fordi man vilde finde det mindre heldigt, om for Fremtiden Afſlag blive givne af en ſaadan Grund.

Jeg ſkal endnu tillade mig en Bemærkning. Det er, om ikke Udvalget officielt, ſaa dog enkelte af Udvalgets Medlemmer, blandt andre mig, bekendt, at der er flere Andragender end diſſe to, der ere indſendte til Miniſteren, men ſom ere afſlaede med ſamme Begrundelſe, at man ikke ſaa, hvortil Indfødsretten ſkulde bruges. Man forſpurgte derfor i Skrivelle af 23de Januar, om der fandtes flere. Det har man ikke faaet Svar paa, idet der i Miniſteriets Skrivelle af 2den Februar — ved en Feilſkrift ſtaaer der for Reſten 2den Januar, jeg har rettet det til 2den Februar — ſvares, at Miniſteriet gentagne Gange havde vægret ſig ved at optage Perſoner af forſtellige Grunde. Hvorvidt dette „gentagne Gange“ ſkal betyde mere end 2 Gange, veed Udvalget ikke; men det var ønskeligt, om Miniſteren, derſom der ſkulde komme flere fornyede Andragender fra ſaadanne, der have faaet Afſlag væſentlig af denne Grund og udelukkende af denne Grund, ogſaa vilde tage Henſyn til den i Fremtiden.